Гарний був, мов ангел із Валгалли,
Більш такого в світі не зустріть...
В нього очі лагідно сіяли,
Наче сонцем збризнута блакить.

А цілунки — світле раювання!
Наче стрічний спалах двох огнів,
Наче струнних видзвонів єднання
У надземно-гармонійний спів —

Линули, палали, дух виймали з тіла,
Аж бриніли від жаги уста,
І в серцях бентежних повінню леліла
Вся земна й небесна красота!

Він погас — даремно, ах! даремно
У сльозах шукати забуття!
Він погас, і в світі стало темно,
І від туги в'яне цвіт життя...

Переклад М. Лукаша